BĒRZAINEŠ DIENU RITMI

1991. gada marts

Bērzainieši — par Latviju!

Aptaujas dalībnieku sarakstā mūsu pagastā tika ierakstīti 486 bērzainieši. Savas domas par neatkarīgu un demokrātisku Latvijas republiku izteica 477 cilvēki, kas ir 98 procenti no visiem Bērzaines pagastā pierakstītajiem iedzīvotājiem. Latvijas neatkarību atzina 473 bērzainieši jeb 99 procenti no visiem pagasta ļaudīm, kuri piedalījās aptaujā.

Tikai četri mūsu novadnieki uz pagasta izpildkomiteju devās ar saucieniem «varen plaša mana zeme dzimtā!». Viņi arī turpmāk grib dzīvot Padomjzemes sastāvā.

Pavērtēsim arī to, kā aptauja notika Latvijā un mūsu rajonā. Valmieras rajonā aptaujā piedalījās 96 procenti rajona iedzīvotāju, un par Latvijas neatkarību balsoja gandrīz 92 procenti balsot nākušie rajona iemītnieki. Visvairāk republikas neatkarības pretinieku dzīvo mums kaimiņos — Zilākalnā. Tur 54 procenti no visiem vēlētājiem izteicās pret republikas neatkarību. Toties savdabīgu rekordu, pārsniedzot visus stagnācijas gadu labākos sasniegumus, parādījuši Liepājas rajona Otaņķu pagasta iedzīvotāji. Tur uz aptauju ieradās 100 procenti visu sarakstos ierakstīto vēlētāju un tikpat vienprātīgi viņi visi bija par Latvijas brīvību.

Republikā aptaujā par demokrātisku Latviju piedalījās 87 procenti balstiesīgo iedzīvotāju, no tiem 73 procenti balsoja labvēlīgi Latvijas neatkarībai.

Slinkums ņem virsroku

Pagājušajā gadā Bērzaines vīriešiem kopsaimniecībā vajadzēja nostrādāt tikai 245 dienas. Domājām, ka nu vairs nebūs stiprā dzimuma pārstāvju, kuriem izstrādes minimums nebūtu veicams. Tomēr kļūdījāmies! Tie cilvēki, kas nekad nav gribējuši strādāt, nestrādāja arī šoreiz. Laukkopjiem Jānim Laiviņam un Nikolajam Somovam palika neizstrādātas attiecīgi 29 un 38 dienas. Mehanizators Ivars Heidemanis noslinkoja 21 dienu, bet viņa kolēģis Ziedonis Svēde 9 dienas. Metinātājs Sandris Melgailis par darbā nenākšanu norāts vairākkārt, bet labošanās netika panākta. Sandrim trūka 11 darbdienu. Tāpat par strādāšanu aizmirsās diviem būvbrigādes vīriem. Laimonis Bērziņš kavējis 121 dienu. Interesanti, ka viņa biogrāfijā vēl nav neviena gada, kad minimums nebūtu izrādījies par smagu. Bet tagad viņam uz darbu vairs nav jānāk. Mēs varam pārliecināties, ka arī tie cilvēki, kas kolhozā nekad nav strādājuši, bet tikai eksistējuši, vecumdienās ir tikpat labi nodrošināti, kā tie, kuri savu veselību kopsaimniecības laukos un fermās sabeigušī. Otrs kūtrais būvmanis ir Jānis Martramovičs, kuram pietrūkst 50 dienu.

Likās par teļkopēju strādā Vladimirs Jerofejevs. Varbūt tieši tamdēļ Likās ir paši vājākie teļi — viņu kopējs līdz fermai pērn ticis tikai 190 dienas.

Arī šoferis Ilgonis Mušperts kopsaimniecībā pērn nenostrādāja minimumu — pietrūka 6 dienas.

Sliņķu skaitā ar skubu ierakstījušies arī divi jauni puiši, abi — darbnīcu strādnieki. Tie ir Mihails Kirilgvičs un Jānis Kukians. Mišam līdz noteiktajam minimumam pietrūka 64 dienas. Ilgāku laiku speciālistiem nebija skaidrs, kur un ko puika domā strādāt, ko viņš grib. Izgājis no mājas, viņš nekur darbā nepieteicās, bet visu dienu pavadīja dīkdienībā, traucēdams strādāt pārējiem, kuri to grib. Algas dienās Mihailam nācās konstatēt, ka maciņš no tādas «pūlēšanās»» nepildās vis... Tāpat maz prieka par Jāni, kurš neļaudāja pievarēt 25 dienas.

Ar dokumentu kārtošanu nav steidzies būvstrādnieks Armands Garselis, tamdēļ 5 dienu kavējums tomēr nav attaisnots, bet tik viņam šoreiz līdz minimumam pietrūkst.

Bieži slimoja Skaidrīte Janele. Iznāca tā, ka pat no darba nespējas lapas viņa atteicās un rezultāts ir bēdīgs: pazudušas 18 dienas. Pilnīgi iespējams, ka kopsapulce attaisnos S. Janeles un A. Garseļa kavējumus, tomēr Spulga Kiriloviča gan savas 57 trūkstošās dienas dabūs bēdīgi pārdomāt. Viņai pie tam vispār vajadzēja tikai 220 dienu ieskaiti.

VALDES VĒSTIS

Valmieras 1. vidusskoa gatavojas 70 gadu jubilejai, ko tā atzīmēs pavasarī. Skolā vēl veicami plaši remontdarbi, tādēļ saimniecības valde nolēma šefības mācību iestādei piešķirt 3000 rubļu. Skolā par direktoru strādā enerģiskais Jānis Zemļickis. Cerams, ka jubilejā skola būs tiešām labi saremontēta un saposta.

* * *

Visiem bērzainiešiem, kas šogad grib audzēt cukurbietes savā piemājas dārziņā un rudenī izaudzētās saknes ar saimniecības starpniecību nogādāt cukurfabrikā apmaiņai pret cukuru, no [illegible] līdz 1[illegible] aprīlim jāpiesakās pie agronoma Aivara Kangara. Jūs varēsiet saņemt cukurbiešu sēklu un noslēgt līgumu. Pirms pieteikšanās vajadzētu mājās izmērīt, cik lielā platībā saknes sēsiet.

* * *

~~Tiem iedzīvotājiem, kuri grib kopt cukurbietes kolhoza kopējā laukā, tas būs starp kapsētu un veco Līkas ceļu, pie A. Kangara jāpiesakās līdz 25. aprīlim, mājās izdomājot, cik metru (300, 600, 900 un tā tālāk) gribēs un varēs izravēt, kā arī rudenī pie kaudzes notīrīt.~~

~~Pēc 25. aprīļa A. Kangars nekādus pieteikumus no cukura gribētājiem vairs neņemsies. Ievērojiet, ka samazināts arī cukura daudzums par katru rūpnīcai piegādāto tonnu. Agrāk par katriem 1000 kg biešu deva 100 kg cukura. Tagad saņemsim tikai 70 kg salduma.~~

* * *

Baļļu fermas slaucēja Aija Berga vairāk kā nedēļu katru dienu kavēja darbu un lietoja alkoholu. Lai govis nesaslimtu vai nenobeigtos bada nāvē, lopiņus teigšus nācās aizvest uz citu kūti. Tagad Baļļās palikušas tikai dažas sevišķi slimas gotiņas, kuras citās fermās izvietot nevarēja. Grūti pateikt, cik smags sods gaida žūpu, bet vienreiz vajadzētu atcerēties, ka par tādām lietām kriminālkodeksā ir atsevišķas normas ar visai smagu «sēdēšanu».

Par traktoristu Bērzalnē vairs nestrādās Ainārs Jēkabsons. Arī viņa dzīvesbiedre Dace Jēkabsone atlūgusies no skolotājas darba Jaunburtniekos, jo šī ģimene dodas uz dzimto pusi Jēkabpilī.

* * *

Kādu dienu mēs uzzinājām, ka arī Bērzainē radušies streikotāji. Mirdza un Sarmīte Fišeres, kā arī Nikolajs Somovs ignorēja rīkojumu vest fermā bietes, paziņoja, ka nestrādās un devās mājās. Tikmēr bietes pagalmā apsala. Vainīgie saņēmuši nopelumu.

Grūti ar bietēm klājās arī Sergejam Petrovam. Kūžēnos vienu kravu viņš krāva trīs dienas. Te nu saknes ne tikai apsala, bet arī sasala. Tā kā pie mums Bērzainē lauku brigāde par savu darbu vai bezdarbību nekādu atbildību nenes, nopelumu saņēma arī Aivars Kangars. Bet arī tas nelīdzēja Petrova kungam: otrā dienā viņš darbā gan bija, bet neko nedarīja, Baļļās bietes palika salā un sniegā. Nākamajā dienā viņš tāpat pazudināja saknes Līku teļu fermā.

* * *

Pēc dienesta Sarkanajā Armijā atgriezies Ainārs Zelčs. Puisis strādās par traktoristu un būs arī kopsaimniecības biedrs.

* * *

Kopsaimniecībā gribēja iestāties arī Ludzēnu fermas slaucēja atvietotāja Marija Deņečko. Viņas lūgums noraidīts, jo M. Deņečko turpina pavirši strādāt un nepildīt ne veterināro ārstu, ne zootehniķu norādījumus. Marijai strādāšanas vietā vislabāk padodas rupja lamāšanās.

* * *

Bērzainē pie savas ģimenes atgriezies Aivars Vilks. Viņam dots darbs Vākšēnos — būs jābaro govis. Līdz ar to Vākšēni kļuvuši par vienīgo fermu, kur vīriešu ir divreiz vairāk nekā sieviešu. Varbūt arī citās fermās ir vērts sekot šim paraugam un smago darbu reiz atdot stiprākās rokās?

* * *

Pavisam nesen Vākšēnos slaucējas darbā stājās Dace Eizentāle. Diemžēl izrādījās, ka pilsētnieces rūdījums tik smagiem pūliņiem ir par vāju. D. Eizentāle no Bērzaines atvadījusies. Savai ligavai pa pēdām devies arī Ivans Gruzdovs.

* * *

Veterinārā feldšera amatā pie mums pieņemta Inita Leimane. Viņa ir Kaspara Leimaņa dzīvesbiedre. Inita Bērzainē sāk darba gaitas pēc Smiltenes sovhoztehnikuma beigšanas.

PĒC AVĪZĒ IETEIKTĀS KĀRTĪBAS

Kad 19. februārī uz Bērzaini ceļoja autoveikals, izmēģinājām tirdzniecību pēc izlozes rindas kārtībā. Izlozi vadīja izpildkomitejas darbinieces Vija Auniņa un Dzidra Ragaine. Vēlēšanos iepirkties izteica 160 pagasta iedzīvotāju. Pēc lozēšanas un no Valmieras atvesto mantu apskates bija skaidrs, ka pēdējo 100 numuriņu īpašniekiem drūzmēšanās pie letes būtu lieka laika kavēšana. Tas, ka pirkums iznāca tikai trešdaļai dalībnieku, bija pats bēdīgākais tirgošanās reizes jaunums. Toties rindas no agra rīta pie tirdzniecības punkta vairs neveidojās. Cilvēki atnāca pusstundu pirms veikala atvēršanas. Arī pēc izlozes rindā drūzmēties nevajadzēja. Tālāko numuriņu īpašnieki saimniecības centrā vēl paguva nokārtot arī citas darīšanas, un par savu vietu pie letes nebija jādreb. Savukārt tie, kas saprata, ka šoreiz laime nav smaidījusi, lieki nedrūzmējās pie plauktiem un gāja mājās. Bija gan cilvēki, kas uzskatīja, ka labāk būtu dažas stundas rindā stāvējuši un tomēr kaut ko nopirkuši, nevis cietuši neveiksmi lozēšanā. Bet loterija jau vienmēr ir laimes spēle, un gan jau pirmās reizes neveiksminieki būs laimīgāki nākamajā autoveikala dienā.

RISEVI — LAIMĪGA SAIME

Kolīdz republikas valdība pieņēma lēmumu par naudas piemaksu tām māmiņām, kuru bērni neapmeklē bērnudārzus, arī mūsu pagastā līgi galdītais dārziņš kļuva gandrīz vai tukšs. Bet vai visi bērni jūtas labi savās mājās? Tas bija galvenais, ko vēlējās noskaidrot 5. martā notikušā reidā, kad viesojāmies vairākās daudzbērnu ģimenēs. Reidā piedalījās pagasta izpildkomitejas priekšsēdētāja, deputāte V. Auniņa, bērnudārzskolas direktore J. Circene, pagasta feldšere deputāte R. Puriņa, arodkomitejas priekšsēdētājs deputāts A. Kangars un deputāts J. Tīliks. Soreiz komisijas locekļi vairāk klausījās un analizēja, mazāk aizrādīja uz apmeklētajās ģimenēs pamanītām nepilnībām. Visiem reidotājiem patīkamu iespaidu atstāja Risevu ģimenes mitekļa apciemojums. Kaut arī pagaidām divās istabiņās spiesti mitināties deviņi cilvēki, smaidošā ģimenes māmiņa neteica nevienu sliktu vārdu ne par pagastu, ne kolhoza valdi. Nevienu cilvēku savās grūtībās Sandra Riseva nevainoja, kaut gan ūdens viņai no akas jānes ar rokām, bērnu drēbites tāpat neērtībā jāmazgā. Risevu mītne bija vienīgā no apsekotajām, kur gultas klāja tīra veļa un istaba bija tīri izslaucīta. Arī par bērnu netīrām mutēm vai utainām galvām Sandrai nav jāsarkst. Siltā un kārtīgā dzīvoklī smaida ne tikai māmiņa, jautrī, ar līdzsvarotu nervu sistēmu ir Risevu bērni. Soreiz nebūšu konkrēts, rakstot par nolaidīgajām ģimenēm. Nācās redzēt, ka dažam viss galda un skapja saturs atrodas uz grīdas, bet gultā starp netīrām lupatām sēž nopuņķojies bērnelis. Īpaši nelabvēlīgu ģimeņu jau Bērzainē itkā nav, bet tamdēļ mēs nevaram piemiegt acis un teīot, ka neredzam esošās nekārtības. Vienā ģimenē apstākļi ir labāki, citā sliktāki. Bet visas māmiņas tomēr vienā balsī apgalvoja, ka bērnus uz dārziņu nelaidīšot: nedēļas šķiršanās šķiet par ilgu, bet katru dienu izvadāt nespējot. Nerunājām par kompensāciju, ko tagad saņem mājās audzināmo bērnu mātes, bet tas tāpat bija skaidrs: šī naudiņa visiem ir ļoti vajadzīga.

Atzīmēšu, ka šis nebija pēdējais reids, brauksim vēl.

Šomēnes sākās pavasaris.
Veiksmi zemes darbos, prieku sirdīs!

Kopsapulcē nolēma, ka...

Mūsu kopsaimniecības valdes darbs vērtējams ar neapmierinošu atzīmi. Valters Ragainis uzskata, ka tas bijis pat noziedzīgs. Soreiz valdes sastāvā ievēlēts arī pats Valters, jādomā, ka nu valde labosies. Bez viņa «Bērzaini» vadīs (iekavās — par un pret nodoto balsu skaits) šādi kopsaimniecības biedri: Kārlis Maslovskis (99:49), Vladimirs Stubis (86:62), Jānis Bergs (109:39), Vineta Krastiņa (102:46), Atis Keziks (115:33), Aleksis Zeltiņš (86:62), Velga Ragaine (86:62), Jānis Okdalders (110:38) un, protams, jau iepriekš ievēlētais valdes priekšsēdētājs Roberts Bernis. V. Ragainim doto balsu skaits ir 99:49.

Par vecās valdes darba neapmierinošu vērtējumu balsoja 67, par apmierinošu — 43 pilnvarotie.

Daudziem pilnvarotajiem būtu jādomā par vietniekiem, jo turpat trešdaļu katrā kopsapulcē pievij veselības stāvoklis. Ja pēc katras pusstundas jaskrien laukā no zāles, tad vai nu jādzer attiecīgas tējas vai vislabāk — jāpaliek mājās un jāsauc dakteris.

Sveicam mūsu jubilārus!

Kalnā kāpu lūkoties,
Kur laimīgi ļaudis iet:
Mantu nesa padusē,
Kazu veda pie rociņas.

Bijušās Sieviešu dienas priekšvakarā uz pusgadsimta jubileju atskatījās Māra Lūse. Aprīļa otrajā pusē tikpat kuplu gadu pūru būs pielocījusi Skaidrīte Upate.

~~Gan brigadiera, gan mehanizatora, gan atslēdznieka darbos pie mums strādājis Jānis Smirnovs. Pienāks 25. aprīlis un arī Jānis savu svētku galdu puškos par godu savam pusgadsimtam.~~

Prieki, prieki viriņam,
Par lielo rudzu lauku —
Lai nāk čakla tautu meita,
Kas rudziņa malējiņa.

Ar savulaik gūtiem panākumiem augkopībā saistīts Ilgoņa Rozenberga darba mūžs. I. Rozenbergs «Bērzainē» bija agronoms. Tad pienākums aizveda viņu uz «Vārpas» kolhozu par priekšsēdētāju. Pagāja gadi un sirds tomēr atkal vilka uz Bērzaini, atkal agronoma postenī.

Tāpat liela daļa mūža zemi kopjot un lauku brigādē strādājot pagājusi Leontīnei Justamentei. Leontīnei 65 gadu jubileja apritēja jau martā, bet Ilgoni tikpat skaistās godībās varat sveikt 18. aprīlī.

Es bij' čakla tautu meita,
Kas raženi turējās:
Ne turēju melnu galdu,
Ne gružainu istabiņu.

Meta Bērza 2. martā atcerējās savus 70 nodzīvotos mūža gadus. Pagāja tikai pāris nedēļas un 75 svētku svecītes savā jubilejā tortē varēja mirdzināt cita Meta, mūsu ilggadējā priekšsēdētāja Jāņa Ragaiņa dzīves biedre. Bet 25. marts būs apaļa jubileja Olgai Rudzītei — 80 gadi.

Martā pagāja vēl viena apaļa jubileja. Uz nodzīvotiem 90 gadiem atskatījās 7. martā dzimusi Anna Mušperte. Vecmāmuļai dzīve gaiša, jo tepat apkārt ir gan meita, gan mazbērni, gan mazmazbērni. Lai turpmāk visiem tikpat laba sadzīvošana!

Sirsnīgs sveiciens visiem marta un aprīļa jubilāriem.

Māmiņas bagātnieces

Kur tu skriesi, vanadziņi, ar tiem vaska spārniņiem?
Skriešu liepu apraudzīt, vai ir liela izaugusi.

Jau 21. janvārī Bērzainē piedzimi šī gada pirmā meitenīte Edīte Riseva. Tētis Vladimirs Risevs strādā Vākšēnos par teļkopēju, bet māmiņa Sandra nu jau vairākus gadus mājās audzina Edītes lielākos brāļus un māsas. Risevu saime kļuvusi par Bērzainē trešo ar bērniem bagātāko ģimeni, jo nu viņu aprūpē ir septiņas atvasītes. Lielākie dēli — Jānis un Egons — ir 2. klases skolnieki, bet pārējie divi puikas un trīs meitenītes vēl ir mājas bērni. Edītes tētis ir paraugs visiem mūsu pagasta vīriešiem, jo viņa personības dokumentos ierakstīts viskuplākais bērnu skaits.

Bet kā ar māmiņām? Tieši uz viņu pleciem taču allaž gulstas lielākā atbildība par bērnu audzināšanu. Pirms Sandras vēl septiņi bērniņi dzimuši arī Valentīnai Būrijai, bet citu nepārspēta astoņu atvasīšu māte mums ir tikai viena — Anita Laķe. Novēlam Sandrai un Vladimiram pie sasniegtā neapstāties! Bet Bērzaines vīriem šīs ziņas ir priekšāteikšana pirms Mātes dienas, tad zināsiet, kuras māmiņas mums ir tās raženākās!

Lai gaidīju, ko gaidīju,
Brašu puiku sagaidīju!
Lai tas auga dižais vīrs,
Kā ozols sētsvidū.

Kopējais pagasta daudzbērnu ģimeņu skaits pieaudzis vēl par divām saimēm. Jau pagājušā gada nogalē par trešo bērniņu priecājās jaunsaimnieki Dace un Georgijs Gorjačko. Jānis Gorjačko piedzima 17. decembrī. Mazo Janci no slimnīcas sagaidīja māsiņa un brālītis.

Pagāja tieši mēnesis un 17. janvārī pirmo reizi iebrēcās Ingus Veļikanovs. Māmiņa Irēna mūsu kopsaimniecībā strādāja par kontrolasistenti, bet tētis Igors Veļikanovs ir šoferis. Irēnas un Igora aprūpē tagad ir trīs dēli.

TRĪS VIEDOKĻI PAR TIRDZNIECĪBU

— Gandrīz vai katras mūsu avīzītes numurā ir rakstīts par kādām nesaskaņām Bērzainē. Arī šoreiz es nevarēju apiet šo jautājumu. Rakstu tāpēc, ka ikdienā daudzko redzu un dzirdu, bet viss tiek pārdzīvots un noklusēts. Tomēr šoreiz es nespēju nerunāt par pārkāpumiem mūsu tirdzniecībā. Bērzaines centra veikalu jau tāpat paredzēts slēgt ļoti agri. Bet gadās, ka pārdevējas nenostrādā pat līdz četriem un veikala durvis slēdz pusstundu pirms laika. Pēcpusdienā uz veikalu mēdz atvest vērtīgas lietas, bet pārdevēja paziņo, ka drīz atiet viņas autobuss un veikals ir ciet. Viņai jābrauc mājās. — Mums veikalā nekā nav, — skan tikai daži skarbi teikumi un durvis ciet, — pievedums bija, bet nekā nav.

Bet mēs taču redzējām, ka atveda konfektes, augļus, konservus. Veikala durvis gan slēdz, bet pēc darba laika veras dienesta ieeja, aiz kuras iepērkas veikala vadītājas ciemiņi.

Veikalā būtu jādarbojas komisijai, kas pārbauditu tirdzniecības punktu darbu. Vajadzētu raudzīties, lai neapkrāpj pircējus. Tagad nav nekādas skaidrības par cenām — cik veikalā paprasa, tik jāmaksā. Bet veikala komisija darbojas tikai tad, kad pašām veikala komisijas locekļiem kaut kas ir aptrūcies, nevis tad, kad aizstāvāmas vienkāršo pircēju intereses. Pagaidām šķiet, ka komisija un pārdevējas darbojas uz vienu roku. Ļoti bieži veikalā no vadītājas gribētos sagaidīt vairāk laipnības. Bet ne jau tikai veikalā trūkst laba vārda — ļoti bieži kopsaimniecības speciālisti nemaz neredz vienkāršo strādnieku. Ne vairs «labdien» saka, ne sveicienu atņemt prot. Ikdienā bieži cildinātie speciālisti sākuši strādniekus vērtēt «pēc deguniem». Kurš prot izdabāt, tas ir tas labiņais.

Bet turpināšu vēl par tirgošanos. Es nevaru samierināties ar faktu, ka ir noteiktas pieveduma dienas, bet tajās neko netirgo. Un nevienam nav skaidrs, kad atvesto preci tirgos. Cilvēki spiesti staigāt no veikala uz māju un atkal atpakaļ uz veikalu. Nav tikai saprotams, kā kopsaimniecības kantora darbinieki allaž pirmie nojauš, kad un ko veikalā pārdos.

Ja esmu tikusi pie vārda, tad izteiksīšu arī dažus iteikumus mūsu avīzītes redkolēģijai. Tas, ka avīzītē netrūkst kritikas, ir labi. Bet vajag rakstīt arī labus vārdus par vienkāršā darba darītājiem. Nevajag aizmirst pateikties ģimenēm, kas labi audzina savus bērnus! Vajag vairāk interviju ar mūsu pagasta iedzīvotājiem. Arī grēcinieki jādod vārds, lai viņi izsaka savas domas!

Ar cieņu **INESE BĒRZIŅA**

Tā kā Bērziņas kundzes rakstu publicējam, tad «Bērzainīte» lūdza atbildi arī no Centra veikala vadītājas Rantas Ošas. Kas tad ir pārkārtots, lai tirdzniecības noteikumus ievērotu arī Bērzainē? Atbild R. Oša:

— Kādreiz tiešām esam spiestas aizvērt veikala durvis kādu brīdi pirms darba beigām, veikalā ir daudz pircēju, bet mums jāpaspēj uz maršruta autobusu, lai braukstu mājup uz Valmieru.

Inese Bērziņa mūs apsūdz, ka tirgojam preces pa sētas durvīm. Viņa laikam ir aizmirsusi, ko pati darīja, kad īsu brītiņu strādāja veikalā. Toreiz deficita sarakstā ietilpa arī gaļa, ko Inese tirgoja no pagalma puses visiem, kas viņai samaksāja kādu rubli kabatas naudas. Man ir kauns, ka Bērziņa, pati par dažādiem pārkāpumiem no veikala padzīta, tagad, izpētījusi mūsu darba aizkulises, sadomājusi pieteikt karu strādāt palīkušajiem. Ja es pret kādu pircēju izturos rupji, tad es tā izturos vienīgi pret Inesi Bērziņu. Tāpat es nezinu, kurus pircējus tad es būtu apkrāpusi. Tad vajag minēt konkrētu cilvēku vārdus! Vispār Bērziņas kundzes sūdzībā ir daudz nekonkrētības un tukšas pļāpāšanas.

Neaprobežojāmies arī ar šo visai trauksmaini pausto viedokli un lūdzām, lai savu vārdu saka tirdzniecības darbinieku kontrolētāja Dzintra Burceva:

— Man veikalā nav nekādas īpašas pazīšanās. Esmu tāda pati pircēja kā visi citi. Tas man nebūt netraucē kontrolēt veikala darbu. Pēdējā laikā vairākkārt esmu pārbaudījusi veikalā ienākošo preču pavadzīmes, taču nekādus acīmredzamus trūkumus neesmu manījusi. Veikala kontrolēšana nav nekāds patīkamais pienākums un es nemaz neļaunotos, ja šo sabiedrisko darbu uzņemtos, piemēram, Inese. Es gan domāju, ka veikala vadītājas un Ineses Bērziņas strīda iemesls vairāk meklējams abu sieviešu personīgajos konfliktos, nevis reālos pārkāpumu faktos.

Nu ko! Noklausoties abu amatpersonu skaidrojumus, atliktu tikai iesaukties — «liela brēka, maza vilna!». Cienījamās Ošas kundzes atbilde izraisa ne visai patīkamas pārdomas. Iznāk tā, ka visās veikala nebūšanās vainīgs ir tikai pircējs. Laikam jau Rantai Ošai diezko nepatīk, ja kāds pārāk daudz zina. Bet Dzintra Burceva patiešām turējās braši, par Centra veikalu neteikdama neviena slikta vārda. Tādā gadījumā mūsu lasītājiem, kas labi pazīst veikalu, atliek izdarīt vien pašam savus secinājumus.

Veikala darbiniekiem tomēr vajadzētu atcerēties, ka no personāla bērzainieši negaida ne izlamāšanos, ne darba laika patvarīgu grozīšanu. Bet preču slēpšana ir noziedzīga darbība un to labi zina arī mūsu veikala vadītāja. Lai cik labi cilvēki būtu SCO darbinieki, arī viņiem jāiepērkas rindā stāvot, tāpat, kā to dara bērzainieši. Ceram, ka tirgošanās mūsu skaisti noformētāja veikalā būs skaista un godīga ne tikai pēc formas, bet arī pēc satura.

Pagasta vēstis

Janvāra valdes sēdē tika runāts, ka fermās strādājošie vairs neizraksta no saimniecības pienu savam patēriņam. Tagad par piena litru jāmaksā 50 kapeikas. Tikai Centra fermā slaucējas, kas pašas nekopj savu govīņu, turpina dzert pienu un par to norēķinās ar saimniecību. Bet Bērzainē taču ir sešas govju kūtis! Kamdēļ pārējās lopkopes tik pēkšņi atteikušās no veseligā dzēriena piena?

* * *

Rajona mediķu vidū augstu novērtēts Bērzaines medpunkta un feldšeres Rutas Puriņas darbs. Arī kopsaimniecība to ievērojusi un papildinās R. Puriņas budžetu ar 100 rubļu prēmiju.

* * *

Kad notika materiālu inventarizācija, izrādījās, ka bez pēdām pazuduši trīs betona maisītāji. Par šo inventāru bija atbildīgs Atis Paegle. Pēc ilgākas apdomāšanās Atis atcerējās, ka viens betona maisītājs esot sagriezts lūžņos, bet divi laikam būšot nozagti, jo nekur neesot atrodami.

* * *

Bērzaines valde pateicas par darbu darbnīcās strādājošajiem Trofimam Andrejevam, Nikolajam Kirilovičam, Pēterim Liepiņam, būvbrigādes ļaudim Annai Ekstei, Arvīdam Dambim, lopkopībā strādājošajiem Martai Skujiņai, Ausmai Zariņai, Rītai Licei, lauku darbu veicējiem Skaidrītei Janvārei un Grigorijam Baziļevam, sarglem un apkopējiem Artūram Janvārim, Inārai Auniņai, Ilgai Siliņai, Milijai Krastiņai, Irēnai Tilikai, grāmatvedei Rītai Veilandei, kā arī mūsu melderiem Jānim Ābelim un Dainim Zālītim. Šie kolhoznieki atlaisti pelnītā atpūtā. Vienlaicīgi likvidētas arī viņu aizņemtās štata vietas.

STŪRES VĪRU KĀRTĒJIE NECEĻI

Nelaimes atkal piemeklējušas fermu mehāniķu brigādi. Šoferis Leons Dukovskis atvēlēja savu dienesta automašīnu atslēdzniekam Vladimiram Žukovam. Tas beidzās neveiksmīgi — motoram pietrūka eļļas un ar to pašu dzinēja kalpošanas laiks bija beidzies. Par pieļauto paviršību L. Dukovskim kopsaimniecības kasē bija jālemaksā 126 rubļi.

Daudz bēdīgāks liktenis piemekļeja otru šīs brigādes strādnieku Jāni Bērziņu. Viņš brauca ar šasiju. Bet 5. janvāris laikam mudināja Jāni senču dvēseļu ceļus: pēkšņi mūsu kapsētas paleja braucējs sāka vadīt traktoru pa agrākā ceļa kontūrām. Dabā šī ceļa vairs nav, tamdēļ agregāts nobrauca no uzbēruma un apgāzās. Dvēseļu maldināti, greizajā braucienā sasitumus guva gan J. Bērziņš, gan viņa līdzbraucējs, laukkopībā strādājošais Maigonis Ragainis. Tā kā citreiz pārdabiskie spēki jau mudinājuši Jāni uz žūpošanu, darba kavēšanu un grāvju izbraukāšanu, kopsaimniecības kolektīvs nolēma no šī vīra atvadīties. J. Bērziņš izslēgts no kolhoza un atbrīvots no darba.

Jau agrāk traktorists Ziedonis Svēde brauca ar traktoru uz Kocēniem un allaž šai ceļā viņu piemeklējušas kibeles. Šoreiz Ziedonis noslēdza darījumu ar brāli Ivaru. Tieši starp Ziemassvētkiem un Jauno gadu Ivaram bija uzticēts autobuss. Tad nu Kocēnu braucienam šoreiz izmantoja šo lepnāko braucamo. Pie stūres bija Ivars, bet ceļmalā, ak, tavu nelaimi, dežurēja autoinspektori. Miliči bija ļoti aizdomīgi gan par Ivara pašsajūtu, gan par to, ka «Bērzaines» autobusam vēlā stundā būtu kādi oficiāli uzdevumi. Tas beidzās ar Ivara diskvalifikāciju uz trim gadiem. Sliktākais, ka pēc šī gadījuma I. Svēde neinformēja ne dispečeri, ne automehāniķi un turpināja braukt ar autobusu. Tagad Ivars atradīs citu darbu, strādā labi un var mierīgi pārdomāt Svēdēm tik nelaimīgo Kocēnu ceļu.

Par izdevumu atbild A. Kangars. Sastādītājs — J. Motivāns.
Ритмы трудовых будней колхоза «Бērзайне» Валмиерского района. На латышском языке.
Licences Nr. 000117 P. 939 T. 250